

Nguyễn Đình Bôn

Độc huyền

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

Độc huyền

Nguyễn Đình Bôn

Độc huyền

*Làm thân con gái đừng nghe đàn bầu.
(Ca dao).*

Ven bờ một dòng sông lớn thuộc ngoại ô thành phố nọ, có một xã cù lao. Dân ở đây phần lớn sống bằng nghề chài lưới, giăng câu và một số canh tác trên những khoảng đất hẹp. Về phía cuối cù lao dân cư thưa thớt, chỉ có dăm bảy nóc nhà nhưng trong ấy có một gia đình khá nổi tiếng. Họ không nổi tiếng về sự giàu có, dân cù lao chẳng mấy ai giàu, mà nổi tiếng vì chủ gia đình vốn là một danh cầm từng theo đàn cho những gánh hát lớn. Nhưng không biết vì sao người nghệ sĩ ấy bỏ gánh hát, ôm cây đàn độc huyền trở về quê. Người thì đồn anh ta thất tình một cô đào thương vốn là nhân tình của bầu gánh, kẻ lại bảo chỉ đơn giản vì chán làm cánh chim lang bạt nên anh ta ôm đàn về quê cưới vợ. Không biết ai đúng, chỉ thấy anh ta cưới vợ thật và sinh được một đứa con trai. Đêm đêm, khi xóm cù lao ngủ sớm, những người làm nghề câu thường nghe vẳng tiếng độc huyền ai oán, nhưc nhói mà đầy ma lực từ phía căn nhà ấy vọng ra lan khắp trên mặt sông như một lời nỉ non tiếc nuối về một thuở xa xôi...

Năm tháng dần trôi qua, đứa bé lớn lên như mọi đứa trẻ bình thường khác nhưng lại được người cha mang dòng máu nghệ sĩ dạy đàn rất sớm. Nhưng rồi đứa bé sớm mồ côi mẹ còn cha thì lâm vào cảnh

nghiện ngập và cũng mất đi khi nó tròn mười sáu tuổi. Không nghề nghiệp, gia sản chỉ là một mảnh vườn nhỏ và cây đàn một dây, cậu bé đành về sống nương nhờ bên ngoại. Nhưng ông bà ngoại thì quá già còn cậu mợ thì hắt hủi nên chỉ được vài năm cậu bé, giờ đã ra dáng thanh niên, đành trở về căn nhà xiêu vẹo của mình, xin học nghề câu ở một ông lão tốt bụng và đêm đêm lại đem đàn ra gảy những khúc bi ai.

Xóm làng đông đúc lên dần, chàng trai cũng trưởng thành nhanh chóng. Rồi cái nòi tình lại xui chàng đem lòng yêu một cô gái duyên dáng, xinh đẹp nhất vùng mà ngày ngày vẫn đi ngang nhà chàng để ra bến đò qua chợ. Đáng buồn thay nàng là con nhà khá giả nhất cù lao trong khi chàng chỉ có túp lều rách với một cây độc huyền. Mà người ta ai còn cần đến cây đàn cổ xưa này nữa? Đám thanh niên trạc tuổi chàng chỉ biết chơi ghi ta và chê tiếng đàn một dây ai oán, không thích hợp với những giai điệu mới. Thậm chí có một vài người có uy thế trong vùng còn hăm dọa sẽ đem ném cây đàn xuống sông vì họ cho rằng tiếng đàn ấy cũng như tiếng tiêu, tiếng sáo sẽ đem lại điều xui xẻo cho cả địa phương!

Trái tim chàng trai sớm mang dòng máu tài hoa như bị bóp nát mỗi khi chàng nhớ về người mà chàng yêu thầm nhớ vụng. Cô gái vẫn vô tình, thậm chí có hôm cô đi cùng với mấy chàng trai hoạt bát, hào phóng và họ thản nhiên đùa giỡn khi đi ngang qua căn nhà lá bé nhỏ đang chứa đựng một linh hồn run rẩy vì tuyệt vọng.

Nhưng dù ôm mối tuyệt tình chàng cũng phải ra đi hàng đêm cùng đi với những chiếc cần câu. Chàng chỉ có một công việc ấy để kiếm sống. Và khuya về, những khuya mùa khô gió bắc non se sẽ thổi, không thể nào ngủ được chàng lại đem đàn ra gảy. Tiếng đàn lại càng tha thiết, bi thương hơn bao giờ hết. Dưới ánh trăng, những tán lá trong vườn cũng run lên bần bật vì những sợi tơ âm thanh như đang cuốn lấy chúng mà dầy vò. Những người đi giăng lưới khuya chép miệng: “Thằng nhỏ giống ông già nó. Rồi cũng khổ một đời!”.

Nhưng họ đã lầm. Chính tiếng đàn ấy đã đem đến cho chàng trai những đêm tuyệt diệu trong cơn hoan lạc ái tình. Một đêm kia, khi vàng trăng non sắp lặn, chàng đang chìm đắm trong một khúc nhạc do chính cha chàng sáng tác và truyền lại thì bỗng sững sờ, bàn tay trên cần phím quắp lại cứng đờ và miệng lắp bắp mãi không nói được một câu. Đứng kề bên chàng, không biết tự bao giờ là người mà chàng hằng mơ tưởng, hằng khát khao.

-Sao anh không đàn nữa?

-Tôi... tôi...

-Em hiểu những gì mà anh gợi gắm qua tiếng độc huyền này. Em đến với anh đây!

Cô gái bạo dạn lạ lùng. Thế nhưng chàng trai bất ngờ đến suýt vỡ tim thì không còn chỗ cho lý trí làm việc. Lúc ấy chàng chỉ thiếu điều quỳ xuống ôm lấy chân nàng mà thôi.

-Đàn nữa đi anh! Em thích nghe lắm! Cô gái nhắc, giọng nói thánh thót như một chuỗi nốt nhạc. Nhưng với bàn tay run rẩy chàng không còn làm chủ được cả âm thanh lẫn giai điệu nữa. Cô gái cười khúc khích:

-Chắc tại em đến làm anh không đàn được. Thôi em về đây! Cô dậm bước nhưng chàng trai đã nhanh hơn. Họ ngã vào nhau và mê đắm ngay từ phút đầu. Trăng lặn, cây đàn không lên tiếng nữa...

Gần sáng, cô gái vuốt lại tóc, sửa lại quần áo rồi bảo:

- Em dặn anh điều này và anh phải nhớ cho thật kỹ. Cha em không thích anh nên nếu mà ban ngày có gặp nhau ta cũng nên xử sự như hai người xa lạ. Anh nhớ nhen. Rồi em sẽ đến từng đêm!

Chàng đồng ý ngay. Tất cả mọi chuyện quá đột ngột và còn hơn cả trong mơ. Khi nàng đã nhanh nhẹn và uyển chuyển khuất sau con đường nhỏ đã bắt đầu mờ mờ sáng chàng nâng cây đàn lên môi và hôn thắm thiết. Nhờ nó mà chàng đã chinh phục được người mình say mê. Giờ đây chính cây đàn cũng nhuốm một mùi hương ngây ngất.

Cứ vậy, sau khi chàng đi câu về, ngồi đánh một hai bản nhạc là nàng đến. Họ lại đắm đuối như mọi cặp tình nhân mới bắt đầu hưởng vị trái cấm. Nhiều lúc chàng mê man không còn nhớ về bất cứ chuyện gì. Đang sức trai mới lớn nhưng chàng cũng gầy đi vì những đêm hoan lạc còn những người giăng lưới khuya thì kháo nhau: “Quái! Độ rày tiếng đàn thằng nhỏ nghe lạ lùng quá. Hình như là âm u hơn. May mà nó đã ít đi!”.

Gần một năm trôi qua. Mọi chuyện vẫn bình thường đến nỗi không một ai để ý hoặc tò mò gì. Vào buổi sáng, cô gái duyên dáng nhất vùng ấy vẫn đi ngang qua nhà chàng để đến bến dò qua chợ. Đôi khi chạm mặt nhau họ làm ngơ như đã giao ước từ ngày đầu. Nhưng một đêm nàng bảo:

-Vài hôm nữa sẽ có người đến cưới em nhưng mong anh đừng buồn. Em đã lo liệu hết rồi!

Cả cù lao như sụp xuống đáy sông sâu sau câu nói ấy. Chàng nắm lấy vai nàng lắc mạnh:

-Cưới em? Tại sao em lại bỏ anh?

-Anh! Nàng đáp buồn – Ba em đã hứa gả và bắt buộc phải nghe lời. Nhưng từng đêm em vẫn đến mà. Anh đừng lo!

-Làm sao mà em đến được nếu như em lấy chồng? Chồng em rồi sẽ biết và anh sẽ mất em!

-Em đã lo xong hết rồi! Sẽ không ai biết!

Nàng đáp với một nụ cười bí ẩn và quyến rũ nhất. Và chàng lại mê man chìm vào đôi gò ngực rắn chắc mà bông bênh như sóng cù lao.

Mấy hôm sau thì đám cưới thật. Đó là cái đám cưới lớn nhất cù lao từ trước đến nay. Nhà trai ở bên kia sông tức là bên thành phố. Cô dâu cười rồi lại khóc nức nở khi con đồ rước dâu rời khỏi bến nhưng mọi người chứng kiến đều thấy rõ đó là những dòng lệ chứa chan hạnh phúc!

Thế nhưng kỳ lạ làm sao, đêm ấy, nghĩa là ngay trong đêm động phòng hoa chúc, khi mà chàng trai ôm đàn gảy những khúc tuyệt vọng thì lá cây lay động ở đầu ngõ rồi nàng hiện ra. Vẫn nóng bỏng, vẫn mềm mại, vẫn ngát thơm...

Họ lại đắm chìm trong cơn hoan lạc. Và gần sáng, nàng lại vuốt lại mái tóc, sửa quần áo ra về. Và cứ như thế từng đêm...

Bây giờ chàng không đủ sức để đi câu đêm nữa. Chàng chỉ có thể quanh quẩn nơi bến sông trước nhà dùng chài và lưới mảnh bắt những con cá nhép sống đắp đổi và đợi chờ đêm đến. Chỉ có màn đêm mới đem lại hạnh phúc cho chàng dù càng ngày chàng càng cảm nhận được rằng đó là một hạnh phúc đầy ắp phù du.

Thành phố bên kia ngày một đông đúc, chật chội. Rồi chính quyền thành phố công bố một bản quy hoạch mới theo đó xã cù lao sẽ thành một khu dân cư cao cấp dành cho người giàu đến an dưỡng và những nhà cao tầng sẽ xây lên cho người nước ngoài thuê. Người ta làm móng để đúc một chiếc cầu lớn qua sông, nối cù lao và nội thành. Đất trở nên đắt như vàng. Mọi dân cư ở đây đều xôn xao bởi bỗng chốc họ trở thành giàu có tốt cùng. Người ta bỏ làm vườn, bỏ nghề câu để bàn về việc bán đất và xây nhà, sắm xe. Chỉ có chàng trai hạnh phúc và bất hạnh kia thì vẫn thờ ơ với mọi biến cố. Thế nhưng một đêm kia nàng đến với khuôn mặt u buồn nhất và bảo:

-Em đến để vĩnh biệt anh!

-Vĩnh biệt? Chàng bàng hoàng.

-Phải. Chúng ta không thể gần nhau được nữa. Em phải đi xa vì bị trục xuất!

-Ai trục xuất em? Em không thể đi! Không thể bỏ anh. Anh sẽ chết vì thiếu em!

Nàng lại hôn và lại vuốt ve chàng bằng đôi môi nóng bỏng và thành thạo. Thời gian đi rất nhanh. Mới đó mà đã qua đêm...

- Nghe em dặn đây – Khi từ già nàng nói: - Và anh đừng bao giờ cãi lời em nếu không thì sẽ là tai họa. Từ đây, nếu có bao giờ gặp lại em thì anh hãy nhớ, bất kỳ trong hoàn cảnh nào, trong thời gian nào đôi ta vẫn là người xa lạ!

Chàng gật đầu. Mấy năm sau chàng đã quen không cãi nàng dù chỉ nửa lời. Nhưng nước mắt chàng rơi lã chã. Họ chia tay nhau như vậy.

Sáng hôm sau chàng nhìn thấy từng đoàn nhân công xây dựng kéo qua nhà mình. Cây cầu lớn đã hoàn thành. Giờ họ đến đây san nền chuẩn bị xây một tòa nhà lớn trên mảnh đất cách nhà chàng vài trăm mét. Cả ngày hôm ấy họ đào làm móng nhà và phát hiện ra vô số xương nhưng bên dưới. Thì ra đó là một nghĩa địa cũ chắc đã bị bỏ quên từ bao nhiêu năm. Những xương đào lên ấy được bỏ chung vào một cái quách lớn và đem đốt đi theo lệnh những chủ thầu xây dựng.

Đêm ấy tiếng đàn như một lời rên. Những công nhân nằm cạnh ngôi nhà ấy rùng mình ngỡ như có tiếng thở thanh của những linh hồn trong khu nghĩa trang vừa phát hiện đang hiện về ám ảnh. Nhưng nửa đêm tiếng dây đàn đứt “phụt” rồi im bật!

Đất cù lao, giờ nhộn nhịp như nội thành và vẫn tiếp tục lên giá đến khó tin. Cái nền nhà và mảnh vườn nhỏ của chàng nếu bán cũng có thể nuôi chàng cả đời. Nhưng chàng không bán, đêm đêm vẫn ngồi chơi đàn trong nỗi chờ đợi tuyệt vọng và tiếng đàn càng ngày càng làm người ta nổi da gà vì mức độ truyền cảm đầy u uất.

Một hôm có một thương gia trẻ đến tìm chàng và trả giá một trăm lượng vàng cho tất cả số đất mà chàng sở hữu. Còn đang kỳ kèo thì vợ người thương gia ấy bước vào. Chàng trai ngậy ra và bưng tỉnh. Chàng xông lại ôm cứng lấy người thiếu phụ trong tiếng kêu mê sảng. Đó chính là nàng. Người tình mê đắm vẫn đến hàng đêm. Hai vợ chồng người thương gia trẻ vừa hốt hoảng vừa giận dữ. Cô vợ kêu thét lên và anh chồng xông vào. Khi mọi người xúm lại thì chàng câu cá – chơi đàn đã ngất xỉu vì bị đánh mạnh vào đầu.

-Hắn khùng rồi! Thôi anh chị chấp trách làm gì!

-Chính cây đàn độc huyền này đã hại hắn! Cây đàn như có ma. Phải ném bỏ nó đi!

Họ đem cây đàn vứt xuống sông. Chàng trai vẫn bần bật. Trong cơn mê, chàng thấy nàng hiện ra, vẻ mặt thương cảm:

-Em đã dặn anh rồi! Cô ấy không phải là em. Em chỉ là một linh hồn sống trong nghĩa trang kế bên. Vì yêu tiếng đàn và hiểu anh đang ôm mối tuyệt tình nên mới hiện lên giao duyên bằng hình ảnh ấy. Giờ thì họ đã phá vỡ, đã đốt bỏ nơi trú ngụ của em rồi và em phải ra đi. Hãy quên em!

Nàng xa dần rồi tan ra như một làn sương.

Người ta cạo gió, giặt tóc mai, đồ gừng nóng vào miệng và chàng dần hồi tỉnh. Sau đó vài hôm

chàng kê bán mảnh đất của mình và bỏ đi biệt tăm. Cù lao nhanh chóng thành một nơi sầm uất với phố xá và xe cộ ken dày. Vợ chồng người thương gia trẻ dọn về đó ở. Họ xây lên một căn nhà đẹp và mở một tiệm cà phê sang trọng. Ở đó họ đặt một dàn máy hát karaoke hiện đại. Và giờ đây hàng ngày có rất nhiều thanh niên nam nữ dắt tay nhau vào vừa hát vừa gào:

“Không, tôi không còn, tôi không còn yêu anh nữa! Không...”

Mấy ai còn nhớ tiếng độc huyền xưa?

9.91.

NĐB

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Sưu tầm: khatranac

Nguồn: my.opera.com/nguyendinhbon/blog/

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 16 tháng 5 năm 2007